

Kapitola 1

Prázdný trůn

Paovi trvalo příliš dlouho, než těm klukům podřezal hrdla. Od chvíle, kdy zmizel v chatě karantény, uběhlo skoro deset minut a Fie posledních sedm z nich strávila zíráním na její pozlacené dveře. Snažila se přitom nesoustředit na povytažené vlákno na svých otrhaných černých šatech. Jedna minuta čekání by znamenala, že mor hříšníků už s chlapci uvnitř skoncoval. Tři minuty by ohlašovaly, že Pa jim musí zasadit ránu z milosti.

Ale deset minut – to bylo příliš dlouho. Deset minut naznačovalo, že se něco pokazilo. A podle šepotu nesoucího se přes prastaré dlaždice nádvoří to docházelo i davům přihlížejících.

Fie zatnula zuby a znovu se jí zvedl žaludek, než nevolnost polevila. Pa přece ví, co dělá. U dvanácti pekel, teprve včera ráno vyvedl jejich skupinu Vran v reakci na morový výstražný

oheň, posbírali mrtvoly a mince a před polednem už byli všichni zase na cestě.

Tohle město rozhodně netrpělo nedostatkem čumilů: tam vykoukl muž skrze nitě na svém stavu, jinde zas ženská protáhla kozí stádečko okolo chaty hříšníků, jen aby získala lepší výhled. Děti se vyvlékaly rodičům, civěly na Vrány a vyptávaly se, jestli se pod maskami se zobáky a černými hábity schovávají příšery.

Fie odhadovala, že odpověď se měnila podle toho, zda se právě nějaká Vrána nacházela na doslech.

Fie však vídala chumly lidí denně, co jen si dokázala vzpomenout, a bylo to s každým dnem stále horší. Milosrdné Vrány byly jedinou kastou, kterou mor nepoznamenal, takže měly morální povinnost reagovat na každé předvolání.

A jako Paova budoucí velitelka, toho času ve výcviku, si navíc nemohla dovolit nějakou bázlivost. Rozhodně ne tady a teď.

Chlapci, kteří dnes odešli, se ničím nelišili od těch stovek těl, která za svých šestnáct let života pomáhala spalovat. Jen málo z nich patřilo do takhle vysoké kasty, ale to bylo jedno. A nezáleželo ani na tom, že do královského paláce Saboru nepovolali za noci Vrány už pět set let.

Ovšem pichlavé pohledy válečníků a šlechticů Fie napověděly, že dnes večer zabloudil mor i sem, do těchto vysokých kast.

Pa přece ví, co dělá, řekla si znovu.

Ale trvá mu to moc dlouho.

Fie odtrhla pohled ode dveří a pátrala, jaký problém má dav mačkající se u zdi královského karanténního dvora. Zvykla si na to od doby, kdy je jednou jeden podrážděný příbuzný vyvlekl ven. Jak se zdálo, mřížované ochozy byly plné dvořanů z řad Pávů. Jen se chvěli, oděni ve smutečních barvách a ozdobných